

CAPITOLUL 1

De unde să incep? Îmi este greu să-mi dau seama. Din ce-mi aduc eu aminte din primii mei ani, nu au existat momente de bucurie sau fericire. O să incep cu prima mea amintire.

Eram copil, încă mult prea Tânără ca să înțeleg prea bine cine sau ce eram, și îngenuncheasem alături de călugărițe în marea catedrală St. Mary din Barking. Era o zi de decembrie și era atât de frig încât mă dureau plămâniile de fiecare dată când trăgeam aer în piept. Lespeziile îmi răneau genunchii, dar până și atunci știam că nu trebuie să merg Tânără. Statuia Fecioarei Maria de pe soclu fusese înveșmântată într-o rochie nouă albastră, cu un văl din mătase scumpă de un alb imaculat ce strălucea în umbrele întunecate. Măicuțele cântau ultima slujbă de peste zi, iar la picioarele statuii fuseseră aprinse de jur împrejur lumânări. Lumina lor palidă se răsfrânea asupra faldurilor albastre și parcă silueta respira și se mișca.

– Cine este? am întrebat eu, mult prea tare. Eram încă atât de neștiutoare. Sora Goda, responsabila novice de pe vremea când novicele aveau ce să te învețe, îmi șușotii, făcându-mi semn să tac:

- Fecioara binecuvântată.
- Așa o cheamă?
- Este Binecuvântata Fecioară Maria.
- Azi e o zi specială?
- Se sărbătorește imaculata concepție. Iar acum fă liniște!

Nu mi-au spus mare lucru vorbele acelea, cert este că m-am îndrăgostit de ea. Chipul Mariei cea binecuvântată era frumos, ochii ei nespus de triste, dar pe buzele ei pictate se întrezărea un surâs, iar mâinile îi erau înălțate parcă spre mine. Ce mi-a atras însă atenția a fost coroana cu stele care îi fusese special aşezată pe frunte pentru această zi festivă. Aurul scânteia la lumina lumânărilor, iar bijuteriile reflectau puternic flăcările. Eram de-a dreptul fascinată. După slujbă, când măicuțele plecară una câte una, m-am ridicat în picioare și am privit peste lumânările care pălpiau.

– Hai de aici, Alice. Sora Goda m-a tras de mână și n-a făcut-o cu gingăsie.

M-am încăpățanat să rămân pe loc.

- Hai!
- De ce poartă o coroniță de stele? am întrebat-o eu.
- Pentru că este Regina Cerului. Acum hai să...

Palma usturătoare pe care mi-a tras-o peste braț m-a convins să mă supun, dar tot m-am întins, deși eram prea mică să ajung la ea, și am zâmbit.

– Mi-ar plăcea și mie o coroană ca asta.

A doua amintire păstrată în mintea mea s-a petrecut imediat după aceea. În ciuda orelor Tânzii, sora Goda, mică și slabuță, dar cu brațe dărze,

m-a bătut peste mâna cu o curea de piele până când mi s-a înroșit de sânge și umplut de bășici. Pedeapsă pentru păcatul meu de-a fi vanitoasă și invadioasă, aşa mi-a suierat printre dinți. Cine eram eu să îndrăznesc să mă uit la o coroană și să-mi doresc una la fel? Cine eram eu să mă apropii de Fecioara binecuvântată, de Regina cerului? Până și porumbeii care zburau în jurul altarului erau mai importanți decât mine. A doua zi n-aveam să capăt nimic de mâncare. Aveam să mă trezesc și să mă duc la culcare cu burta goală. Aveam să învăț ce înseamnă smerenia. Si cât mi-au chiorăit mațele de foame și cât m-a durut mâna am învățat această lecție – și a fost doar prima oară – că femeile nu pot izbuti să capete ce își doresc.

– Ești un copil rău! m-a înștiințat sora Goda răspicat.

Am rămas trează până când clopotul mănăstirii ne-a chemat la ora două pentru slujba de dimineață. Nu am plâns. Cred că am fost de acord cu părerea ei despre mine sau poate că eram prea mică să înțeleg la ce se referea.

Iar a treia amintire?

Ah! Vanitatea! Sora Goda n-a reușit să mă dezvețe de ea. M-a țintuit cu privirea pentru o faptă rea pe care acum nu mi-o mai amintesc.

– Ce pacoste ești pe capul meu, fetișo! Mai mult ca sigur că ești și bastardă, te-ai născut în afara sfintei căsătorii. Si pe deasupra mai ești și urâtă. N-ai nici măcar o trăsătură mai de Doamne-ajută, deși până și tu ești o creație a lui Dumnezeu.

Deci eram urâtă și copil din flori. În mintea mea, la doisprezece ani, nu eram sigură care dintre ele era lucrul cel mai rău. Oare eram într-adevăr urâtă? În mănăstire ne era interzis să avem asupra noastră oglinzi – un asemenea articol era prea lipsit de moralitate și scump pentru o măicuță – dar totuși mă întreb care dintre surori se abținuse să nu se privească în apa din lighean când se spăla? Sau să-și caute reflexia deformată într-unul din vasele de argint lustruite, singurele care se utilizau în mănăstire? Am făcut și eu la fel și am văzut ce văzuse și sora Goda.

În noaptea aceea m-am uitat în ligheanul meu cu apă rece ca gheață până lumânarea s-a topit complet. Chipul abia mi se oglindea, dar era suficient și atât. Părul, tuns foarte scurt în scopul stârpirii păduchilor, dar și a orgoliului meu, era negru, aspru și drept. Ochii negri ca tăciunii semănuau cu niște găuri lăsate de molii pe o țesătură. De restul ce să mai zic: obraji scofălcii, nas proeminent, gură mare. Una era să mi se spună că eram urâtă și alta era să mă conving cu ochii mei. Nu eram frumoasă absolut deloc. Eram destul de mare și mă simțeam suficient de femeie ca să înțeleg și să mă doară. Îngrozită de sprâncenele groase, negre ca niște bucăți de cărbune, am scăpat lumânarea în apă și-am distrus acea imagine.

Singură în celula mea întunecoasă, mică și rece, cu pereții care par că îmi apăsau făptura, am plâns. Întunerericul și singurătatea m-au însăpimânat. De fapt încă mă mai sperie și acum.

*

Cât despre restul copilăriei mele, toate amintirile mi se contopesc într-un amalgam cenușiu de nefericire și revoltă, amestecat și presărat cu mustrările surorii Goda.

– Iar ai întârziat la slujbă, Alice. Să nu crezi că nu te-am văzut cum te-ai strecurat în biserică! Da, întârziase.

– Alice, vălul tău e o rușine în ochii lui Dumnezeu. Ce-ai făcut, ai șters podeaua cu el? Nu, nu ștersesem cu el pe jos, dar în ciuda tuturor precauțiilor mele, vălul aduna toate mizeriile, urmele de degete și cenușă de la sobă.

– Chiar nu poți să tii minte nici cel mai simplu text, Alice? Mintea tăie la fel de goală ca buzunarul unui cerșetor. Nu, nu era goală, dar de obicei era prinsă cu altceva în acel moment. De pildă cu blana moale a pisicii mănăstirii, care stătea ghemotoc la picioarele mele sub un petic de soare.

– Alice, trebuie să mergi cu mai multă grație. De ce însiști să mergi atât de cocârjată? Membrele mele în creștere erau străine de tot ce însemna grație.

– Dumnezeu ne binecuvântează cu o chemare, cu o menire. Maica Sybil, stareța noastră, le mustre în fiecare dimineată pe păcătoasele din grija ei, de la înăltimea scaunului aflat în sala capitulară. O vocație este o binecuvântare care ne permite să ne închinăm lui Dumnezeu prin rugăciune și prin muncă în folosul săracilor din mijlocul nostru. Trebuie să ne onorăm această chemare și să ne supunem regulilor Sfântului Benedict, preacuviosul nostru patron.

Maica stareță le altoia de îndată pe cele care nu se supuneau. Îmi aduc aminte bine nuaia aceea usturătoare. Si limba ei mușcătoare. Le-am simțit din plin pe amândouă când, grăbită să îngenunchez lângă sora Goda înainte de oprirea clopotului pentru vecernie, am uitat să închid găinile mănăstirii ca să nu le mănânce vulpea. Urmarea de a doua zi de dimineată a fost evidentă și săngerioasă pentru găini. La fel urma să fie și pentru spatele meu, m-a informat maica stareță în timp ce își scotea chinga care îi atârnă de la brâu ca să îmi aplice o pedeapsă. Mie nu mi s-a părut corect, iar când am menționat acest lucru se pare că am mai încălcăt o regulă. Eram tare imprudentă când eram Tânără, încă nu învățasem să-mi ascund gândurile, aşa că am spus cu glas tare ce gândeam. Brațul maicii Sybil s-a ridicat și a lovit cu patos.

Mi s-a poruncit să merg să strâng ce mai rămăsese din bietele găinilor măcelărite. Carnea n-a fost irosită. Măcuțele au servit pui cu pâine a doua zi la prânz în timp ce ascultau parabola bunului samaritean. În farfurie mea era doar o bucată de pâine, și ea veche de o zi. De ce să profit de pe urma păcatelor mele...

O chemare? Cu siguranță Dumnezeu nu m-a binecuvântat cu nici o chemare, dacă asta presupunea că trebuie să accept, să mă supun și să fiu recunoscătoare pentru ce viață îmi oferise. Altă viață nu cunoșteam și nici n-aveam cum. Când am intrat în cel de-al cincisprezecelea an al vieții mele, am fost informată de către sora Goda că trebuie să primesc vălul și nemaifiind o novice, să mă îmbrac ca o măicuță, adică să trec pe nesimțite

de la o formă de servitudine la alta, și să rămân măicuță până când Dumnezeu mă va chema în împărăția lui din ceruri – sau până când va trebui să dau socoteală pentru păcatele mele într-un loc groaznic, dogoritor și înfricoșător. Începând din al cincisprezecelea an mi se interzicea să vorbesc, exceptând o oră la masa de prânz, când mi se permitea să conversez despre chestiuni serioase. Oricum mi se părea mult mai bine decât să mă cufund într-o tacere veșnică.

Trebuia să păstrez tacerea pentru tot restul vieții mele, mai puțin în timpul slujbei, când trebuia să cânt.

Salvează-mă, Sfântă Fecioară! Asta era tot ce mă aștepta? Nu eu luasem hotărârea să mă călugăresc. Cum aveam să îndur aşa ceva? Era peste putința mea de înțelegere cum de o femeie ar putea alege să trăiască închisă în spațele unor ziduri, cu obloanele trase și cu ușile zăvorâte. Ce femeie să-și dorească să trăiască precum o prizonieră în loc să se bucure de libertatea de afară?

În mintea mea exista o singură ușă care mi se putea deschide. Singura pe care puteam evada.

– Cine este tatăl meu? am întrebăt-o pe sora Goda. Dacă aveam un tată, atunci n-avea cum să rămână indiferent la rugămintile mele.

– Dumnezeu din ceruri este Tatăl tău. Răspunsul ei sec în timp ce dădea pagina la următorul psalm nu m-a mulțumit deloc. Iar acum, copila mea, te rog să fii atentă pentru că avem un pasaj de studiat...

– Dar cine este tatăl meu *aici* – acolo, *afară*? Am arătat spre fereastra prin care răzbăteau zgomotele orașului, ale locuitorilor lui care se îndreptau gălăgioși spre piață.

Călugărița novice m-a privit ușor încurcată.

– Nu știu, Alice, și acesta este adevărul. Mi s-a spus că ai fost adusă aici cu un săculeț cu monede de aur. A clătinat din cap, iar vălul îi atârna moale ca un giulgiu peste chipul ei ridat. Dar nu contează. Dacă am putea acum... a continuat ea în timp ce își târșaia pașii în cealaltă parte a încăperii ca să scocească într-un sipeț după un alt manuscris prăfuit.

Ba conta! Un sac de aur? Dintr-o dată era foarte important. Nu știam nimic altceva în afară de faptul că mă cheamă Alice. Alice – fără familie, fără zestre. Spre deosebire de surorile mai norocoase, pe mine nu mă vizita nimeni de Paști sau de Crăciun. Nu-mi aducea nimeni cadouri. Iar când urma să primesc vălul nu avea să vină nimeni la festivitatea ridicării mele în rang. Până și veșmintele pe care aveam să le port cu această ocazie le-aș fi căpătat de la o măicuță decedată, iar dacă soarta ținea cu mine, poate aveam noroc să fi avut aceleași dimensiuni ca și mine; dacă nu, hainele fie aveau să atârne pe mine, fie să-mi expună gleznele în văzul lumii.

Deja simțeam cum mă înăbușă revolta de atâtă nedreptate. *De ce?* În-trebarea aceasta nu-mi dădea deloc pace. Cine este tatăl meu? Ce am făcut ca să merit să fiu lăsată complet în voia sortii? Mă durea sufletul.

– Cine m-a adus aici, soră Goda? am stărtuit eu.

– Nu-mi mai aduc aminte. Cum aș putea să mai știu? s-a răstătit sora Goda la mine. Cred că ai fost lăsată sub porticul de la intrarea în mănăstire. Sora Agnes te-a luat de acolo – dar ea a murit de vreo cinci ani. Din ce știu eu, nu ți se cunosc părinții. Nu era ceva neobișnuit ca odraslele nedorite să fie abandonate la ușa bisericii, mai ales din cauza ciumentei... Deși tot timpul s-a spus că...

– Ce s-a spus?

Sora Goda și-a coborât privirea spre pergamentul vechi.

– Sora Agnes zicea tot timpul că nu era ceea ce părea...

– Ce anume?

Sora Goda a bătut scurt din palme, scrutându-mi chipul încă o dată.

– Maica stareță a spus că sora Agnes s-a înselat. Era foarte bâtrână și mintea îi mai juca feste uneori. Maica stareță susține că probabil ești fiica vreunui muncitor – un căramidar – care s-a încurcat cu vreo târfă agățată printr-o cărciumă și cu care nu s-a unit în sfânta căsătorie. Și gata – am terminat cu subiectul asta! Gândește-te la lucruri mai înălțătoare. Hai să repetăm *Pater noster* în latină cu cea mai frumoasă intonație. Să nu mai accentuezi consoanele.

Așadar *eram* o bastardă.

Am început să repet fără nici o tragere de inimă cuvintele rugăciunii *Pater noster*, dar mintea mi-a rămas la părinții mei, sau mai bine zis la lipsa lor, și la ce sora Agnes ar fi spus sau n-ar fi spus despre ei. Eram doar unul dintre copiii nedoriți și ar fi trebuit să fiu recunosătoare că nu m-au lăsat să mor. Dar ceva parcă nu se legă, nu? Dacă eram fiica unei târfă agățate într-o cărciumă, iar numele părinților nu erau cunoscute, cum de fusesem dată să învăț carte? Cum de nu fusesem trimisă să muncesc ca o slujitoare la o *conversă*, angajată să preiau toate muncile grele de pe teritoriul mănăstirii sau la bucătărie sau la cuptor? Era adevărat că primeam cele mai ponosite haine, care toate fuseseră ale măicuțelor bolnave sau care muriseră, că eram tratată fără nici un pic de atenție sau asefțiune, dar cu toate acestea fusesem învățată să scriu și chiar să citesc, deși nu mă interesau prea tare lecturile.

Îmi era dat să devin măicuță și nu o soră mireană.

– Soră Goda... am mai făcut eu o tentativă.

– Nu am nimic să-ți spun, m-a repezit ea. *Nu e nimic de spus!* O să înveți acest text în latină! M-a lovit cu bastonul peste degete, dar n-a dat tare. Poate că deja era convinsă că sunt o cauză pierdută, aşa că lipsa ei de îngăduință era înlocuită treptat de indiferență. O să stai aici cât va trebui! De ce mai protestezi? Ce altă opțiune crezi că ai? Să-i mulțumești lui Dumnezeu în genunchi în fiecare zi că nu trebuie să-ți căștigi pâinea în zona rău famată a Londrei. Nici nu vreau să mă gândesc ce ar însemna asta pentru tine! Din tonul ei nu-mi era greu să-mi imaginez dezgustul pe care îl avea pentru femeile care făceau asta. Glasul i se topă într-o șoaptă ţuierată. Vrei să fii târfă? O femeie de doi bani?

Am ridicat un umăr, gest considerat fără nici o îndoială o obrăznicie din cale afară de vulgară.

– Nu sunt făcută să devin călugăriță, am declarat eu fără să stau prea mult pe gânduri.

– Ce alternativă ai? Unde ai putea să te duci? Cine te-ar primi să aibă grija de tine?

N-am știut ce să răspund. Sora Goda a izbit încă o dată cu toată puterea bastonul de biroul de lemn, iar în acel moment am simțit că iau foc de indignare și nu mai aveam decât un gând în minte. *Dacă tu, Alice, nu ai de gând să faci ceva pentru tine, nimeni altcineva n-o să miște un deget.*

Încă de pe atunci aveam o inteligență pătrunzătoare. Eram fără îndoială rodul unui muncitor săret care tăvălise o femeie stricată după ce băuse mult prea multă bere acră.

CAPITOLUL 2

Nu eu am provocat imprejurările care mi-au permis evadarea de la mănăstire. Soarta mi-a întins o mâna când am împlinit cincisprezece ani sub forma unui fulger trimis din ceruri.

– Pune asta pe tine. Și asta. Ia și asta. Să fii la poarta mănăstirii în jumătate de oră.

Cea care îmi trânteau hainele în brațe era sora Matilda, capelana maicii starete.

– De ce, soră?

– Fă ce-ți spun!

Mi-a dat o rochiță subțire de lână, spălată de atât de multe ori încât nu i se mai ghicea culoarea, și un fel de mantie lungă de un maro închis care-mi aducea aminte de glodul care se aduna pe malul apei după furtună. Cu siguranță proprietarei îi venise mult mai bine decât îmi venea mie și bineînțeles că îmi dezvelea gleznele, exact cum mă temusem. M-a apucat scăpinatul și imediat în sufletul meu a încolțit o altă teamă. Odată cu hainele moștenisem și puricii. Tinuta îmi era completată de o bonetă spălăcită.

Dar de ce? Eram trimisă în vreo misiune? Simțeam furnicături pe toată pielea de nerăbdare. Îmi era și foarte frică – la urma urmei, trăisem doar în mănăstire până acum – dar toate acestea aveau să se termine în curând. Chiar dacă ar fi fost să scap dintre pereții ei doar pentru o zi și tot ar fi meritat. Aveam cincisprezece ani, iar zilele până să trec de la noviciat la statutul de măicuță se profilau precum revărsările pestilențiale din rigolele orașului după o ploaie torrentială.

– Unde merg? l-am întrebat pe căruțașul spre care fusesem îndrumată, un bărbat posomorât, răcit cobză și care mirosea puternic a lână mucegăită. Sora Faith, cea care avea în grija poarta mănăstirii, n-a făcut decât să-mi arate în direcția lui, după care mi-a închis poarta în nas. Pocnetul surd al zăvorului, care îmi anunța libertatea, a fost în acel moment mai dulce decât orice cântec angelic.

– Londra. Reședința stăpânului Janyn Perrers, a mormăit el, după care a tras un scuipat în canalul deja plin de resturile și gunoaiele adunate peste zi.

– Trageți-mă sus, i-am ordonat eu.

– Ia te uite ce fetișcană arțagoasă, zău aşa! a bombardat el, dar mi-a apucat mâna în palma lui enormă și m-a săltat peste baloturi, iar eu m-am străduit să-mi găsesc o poziție cât mai confortabilă. Dumnezeu să-l aibă-n pază pe cel care o să vă ia de nevastă, domnișoară...!

– N-o să mă căsătoresc, i-am răspuns eu. Niciodată.

– De ce, mă rog frumos?

– Sunt prea urâtă! Păi nu mă convinsem cu ochii mei din ziua în care îmi zărisem trăsăturile respingătoare într-o bucată de sticlă specială pe care